

Kiropraktor – et godt supplement til dyrlægen

Lad mig indlede med at sige, jeg er meget glad for min dyrlæge og har altid været tilfreds med deres behandling af mine dyr, men har også måttet sande, at dyrlæger ikke er uddannet til at kunne diagnosticere og behandle alle områder hvad angår skavanker/skader vores hunde får igennem deres liv.

Jeg har i dag 4 dejlige og aktive Australian Shepherds, som ud over til tider at lege voldsomt med hinanden, dagligt bliver brugt på får på vores gård i Sandby ved Svinninge. En gang imellem får de en skade, dyrlæger ikke kan gøre så meget ved, og det er derfor, kiropraktik er blevet en del af mine hundes og mit liv.

Det hele begyndte for godt 5 år siden. Jeg havde den gang en aussievalp, Tip, på 12 uger, der fik bidt kæben af, af en højdrægtig tæve. Jeg var heldig, at dyrlægerne kunne sætte kæben tilbage på plads. I dag mangler Tip 3 tænder og har en ødelagt tårekanal pga. bidet, hvilket ikke giver hende nogen form for problemer, men lige efter bidet begyndte hun dengang at gå i 4 spor, altså helt sidelæns. Min opdrætter opfordrede mig til at opsøge en kiropraktor og få hende til at rette Tip. Jeg fik anbefalet Marianna Bendixen ved Snertinge, og det er en af de bedste anbefalinger, jeg nogensinde har fået. Marianna er heste- og hundekiropraktor. Hun forklarede mig under mit første besøg hos hende, at hunde ofte, når de bliver bidt, af ren refleks hiver igen, og Tip har ved den lejlighed fået hevet sig helt skæv. Efter få behandlinger gik Tip helt normalt, og hun har aldrig siden haft problemer af den art. Hvorfor kommer denne artikel så nu, når det er så gammel en historie jeg fortæller? Jo, en af mine andre hunde har for nyligt haft en anden skade, og den historie vil jeg gerne vil dele med andre hundeejere.

Ricki er en glad tæve på 6 år. Hun elsker livet på gården. Det meste af hendes dag går med gåture, grave i jorden efter mus, solbade og så gør hun alt for en godbid, fx agility som hun holder meget af. En sensommer aften efter en gåtur begyndte Ricki pludselig at humpe kraftigt. Jeg kiggede på hende og kunne se, at hun havde fået en skade højt oppe på den ene negl på højre forben,

og tåen var hævet. Hun havde tydeligvis ondt og så noget nedtrykt ud. Den dag i dag ved jeg stadigvæk ikke, hvordan hun fik skaden. Næste dag tog jeg hende til dyrlægen, idet jeg troede, de var nødt til at fjerne neglen. Ricki blev lagt i narkose, og efter en grundig undersøgelse kunne dyrlægen konstatere, at neglen ikke havde taget synderligt skade, men der var en blodansamling under huden i den yderste tå på poten og det sikkert var årsag til, at den var hævet. Ricki blev sendt hjem med noget smertestillende, og jeg fik at vide, at hun gerne skulle gå rent efter 2-3 uger, og hævelsen skulle falde, ellers måtte de se hende igen og eventuelt tage et røntgenbillede. 3 uger senere og Ricki gik stadigvæk ikke helt rent, selvom det var blevet bedre. Tåen var stadig hævet. Hos dyrlægen blev der taget et røntgenbillede, og her kunne man konstatere, at Ricki havde fået en hammertå. Dette er en stivhed i ledet, og der var kalkaflejring omkring knoglen, hvilket gør, at tåen aldrig vil få sin normale størrelse og smidighed tilbage. Der var heller ikke tvivl, om at hun havde ondt. Dyrlægen havde kun en behandling, de kunne tilbyde, og det var at bortoperere tåen. Jeg fik et chok. Jeg ønskede ikke, at min hund skulle have ondt, men samtidigt havde jeg det også utroligt svært med tanken om at amputere tåen. Hunde bruger alle deres tæer utroligt meget, når de bevæger sig, og hvordan ville hun bruge sin krop fremover uden den ene tå og hvad med fantomsmerter? Jeg synes at have lagt mærke til, at Rickis ene skulder hang lidt, hvilket den havde gjort før og spurgte dyrlægen, om dette ikke kunne være medårsag til, at hun humpede. Dyrlægen undersøgte hende og sagde, at skulderen sad, hvor den skulle sidde. Humøret var ikke det bedste, da jeg kørte hjem med Ricki, men jeg havde allerede da besluttet mig for, at jeg ville gå langt i min søgen efter en anden brugbar løsning end at få hendes tå fjernet. Det første, jeg gjorde, var at ringe til Marianna, og det blev min løsning.

Marianna bad mig komme med Ricki nogle dage efter. Vi var lige kommet ind ad døren, og Marianna havde endnu ikke rørt Ricki, da hun udbrød "Den er vist gal med skulderen. Jeg synes den hænger noget." Marianna rettede Rickis nakke, skulder, ryg og hofte, som sad skævt i større eller mindre grad. Derefter kiggede hun på tåen og termograferede hendes poter. En termograf er et infrarødt kamera, der kan tage et "billede" af de enkelte legemsdeles temperatur. De tre poter var fine mørkeblå og grønne, som de skal være. Den sidste pote, ja hele benet, var rødt, orange og gult, hvilket var tegn på temperaturforandring, en irritation på pågældende sted og med stor sandsynlighed smerte i det pågældende ben. Marianna bestemte sig for at give Ricki akupunktur. Ricki fik 4 nåle fra tåen og op ad benet. Dem skulle hun stå med i 10 minutter. Ricki fik nogle godbidder, og så var det ingen sag for Ricki at stå helt stille. Marianna termograferede hende igen efter 10 minutter, og allerede da var store dele af den røde farve forsvunden. Denne behandling gentog sig 2 gange til med 3-4 ugers mellemrum, og da vi kom 4. gang viste termografien, at der ikke var nogen årsag til at give hende flere behandlinger. Farven var nu flot mørkeblå og grøn på alle fire poter. Marianna siger, at hun har kunnet hjælpe omkring 60 % af de hunde, hun har set med pågældende problem. Det er nu et par måneder siden vores sidste besøg hos Marianna, og Ricki har genoptaget alle sine dagligdagssysler og uden nogen former for mén. Jeg har fået min glade hund tilbage, og hun har alle tæer i god behold.

En glad hundeejer
Camilla
TipTopAussie